

Veteraan, het is een benaming die ik (nog steeds) definieer met oudgediende. Een voormalig militair op leeftijd die met de ervaring van een bepaalde missie (of missies) de dienst heeft verlaten, en waarvoor ik overigens alle respect heb.

Ik ben Wouter Land, 37 jaar en sergeant bij 11 Geniecompagnie LMB. Dus actief dienend en zeker nog niet op de leeftijd die ik bij veteranen voor ogen heb. Toch mogen de nog dienende militairen met uitzendervaring zich sinds 2014 ook veteraan noemen. Ik kan zeggen dat ik bewust trots ben op dit 'stempel' en vind ook oprecht dat elke veteraan dat zou moeten zijn. Wat ik wel merk is dat mijn betrokkenheid bij veteranenactiviteiten minimaal is. Dit komt waarschijnlijk doordat ik nog volop in het parate leven sta en het 'veteraan zijn' voor mij toch staat voor terugkijken.

VETERANENGEVOEL

van een 'jonge' veteraan

Mijn militaire loopbaan begon november 2004 op het station in Arnhem. Na aankomst met een tonner op de Oranjekazerne startte de AMOL. Na het afronden van alle initiële opleidingen kwam ik in 2005 paraat bij 11Gncie.

In november 2006 begon mijn eerste uitzending naar Afghanistan. Als luchtmobiele geniegroep waren wij onder bevel gesteld bij voormalig 413 Pagnie en ik heb zeer goede herinneringen aan deze periode overgehouden. Dat wil niet zeggen dat het een makkelijke uitzending is geweest. Er is in die periode heel veel gebeurd en de werkdruk lag erg hoog. Daarnaast heb ik zelden zoveel regen en winterse neerslag gezien als in deze 4 maanden. Dan is het optreden vanuit de softtop best uitdagend. Juist deze omstandigheden maken dat de mensen met wie je werkt heel dicht tot elkaar komen en een zeer hechte groep vormen. Dit in combinatie met de successen, bijvoorbeeld door het vinden van IED's en het soms letterlijk overwinnen van bepaalde situaties, hebben mij een zogenaamd 'groen hart' bezorgd.

Begin 2007 kwamen we terug, waarna we ons een half jaar bezighielden met het trainen van andere groepen die naar Uruzgan zouden gaan. Opvolgend konden we met nagenoeg dezelfde mensen opnieuw ons eigen opwerktraject in, waarna we binnen een jaar terug waren in Afghanistan. Dit keer onder de vlag van 113 Pagnacie. Ik was inmiddels tijdelijk bevorderd tot sergeant, waardoor het werk nog uitdagender werd. Eén van de momenten die me voor altijd bij zal blijven van deze periode, is het brandstofkonvooi vanuit Kandahar. Dit werd op de terugweg naar Tarin Kowt grootschalig aangegegrepen. Het opvolgende gevecht heeft ongeveer 5 uur geduurd. Na een totale reistijd van 17 uur kwamen we aan op kamp Holland.

Na terugkomst in Nederland was er een kleine personeelswissel. Een jaar later stonden we wederom op de vliegtuigtrap. Dit keer met 111 Pagnacie. Ook de herinneringen aan deze mensen en periode geven mij een goed gevoel.

In 2011 ben ik naar de KMS gegaan en ben daarna weer teruggekomen bij 11Gnacie. In de zomer van 2014 werd MH17 neergeschoten. Wij werden teruggehaald van verlof en binnen 4 dagen waren we onderweg naar Oekraïne. Het gevoel er als eenheid tijdens het zomerverlof en in zo'n korte tijd te staan, niet wetende in wat voor situatie we terecht zouden komen en voor hoelang we van huis zouden zijn, doet een militair hart sneller kloppen. Uiteindelijk hebben we daar door de onrust in het gebied niet veel kunnen doen. De teams konden amper nog op de crashsite komen en met een week waren we weer thuis. Inhoudelijk erg jammer, maar het team stond er toen het nodig was.

Precies een jaar later in 2015 waren we er weer van. Deze keer gepland met de SO(L)TG (*Special Operations Land Task Group*) naar Mali. Een heel andere missie dan voorheen met andere uitdagingen.

Ook hier heb ik ervaren dat collega's voor elkaar willen gaan, ondanks de primitieve omstandigheden en het soms zware klimaat. Na deze uitzending was het tijd mijn zinnen te verzetten en een nieuw spoor te gaan volgen. Ik ben genieduiker geworden. In deze functie draaiden we CIDW (*Compagnie In de West*) in de zomer van 2017. In deze periode werden we als groep 2 dagen voor orkaan Irma naar St. Maarten gebracht. De tijd die we hadden tot aankomst van de orkaan gebruikten we om een beeld te krijgen van het eiland en de essentiële infra. Tijdens de storm zelf verbleven we in een schoolgebouw wat later onze uitvalsbasis werd. Van daaruit zijn we bijna non-stop bezig geweest met het begaanbaar maken van de prio 1 objecten: de hoofdwegen, de haven, het vliegveld en het ziekenhuis. Zodra de airstrip vrij was van zand en puin, en de haven weer toegankelijk was voor voertuigen, werd het IDAT (*Infrastructure Damage Assessment Team*), samengesteld vanuit ons regiment, ingevlogen. Hun taak was het in kaart brengen van de schade, inschatten welk en hoeveel materiaal vanuit Nederland nodig was en de lokale overheid ondersteunen in deze crisissituatie.

Met dit team hebben we erg goed en ook heel prettig samengewerkt. Werkzaamheden bestonden uit het maken van assessments m.b.t. de schade aan het ziekenhuis, tankstations, het politiebureau, de gevangenis, schoolgebouwen en schuilplaatsen. Nadat er meer genisten ingevlogen waren en het echte bouwen kon beginnen, zijn wij teruggegaan naar Curaçao. Ondanks dat deze missie het personeel geen veteranenstatus geeft, heb ik hetzelfde gevoel ervaren als tijdens andere missies. Het werken onder bijzondere omstandigheden met veel gemotiveerde collega's met hetzelfde doel.

Dat is iets speciaals!

Persoonlijke ervaringen over collegialiteit, motivatie en professionaliteit van het personeel waar ik in de beschreven missies (maar ook daarbuiten) mee heb mogen werken. Dat is een heel GROOT, maar ook **kwetsbaar** goed.

‘Als militair en als veteraan in het bijzonder heb je gevoel van waardering nodig dat gelijk staat aan de motivatie en trots waarmee je de opgedragen taken hebt uitgevoerd.’

Wordt deze waardering niet of in mindere mate gevoeld, zal de motivatie en trots ook afnemen. Dit is wat ik de laatste jaren helaas veel zie en ook bij mijzelf onderken.

Desondanks hoop ik dat veteranen altijd trots kunnen en zullen blijven op datgene wat ze in het kader van hun taakuitvoering hebben gedaan.